

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE

DEEL 3: DE TIJDWACHTER

Van dezelfde auteur:

De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders

De Bieb-bende 2: Duister carnaal

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE
DE TIJDWACHTER

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

*Voor Luca, Hannah en Robin.
Jullie vormden een geweldige bron van inspiratie.*

Eerste druk februari 2015

© 2015 Michael Reefs

© 2015 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvou-
digd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande
toestemming van de uitgever.

Redactie: *Monique Crolla*

Eindredactie: *Tamara Geraeds*

Woordredactie: *Verena Sparla & Janet de Jong*

Omslagillustratie: *Robin Keijzer*

Auteursfoto omslag: *Inge Davis*

ISBN 978-90-821909-1-5 (paperback)

ISBN 978-90-821909-3-9 (e-book)

NUR 282, 283

www.debiebbende.nl

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

De legende van de Hemelrijders

De eerste bladeren vallen, het is herfst...

12 mannen berijden hun paarden.

In het holst van de nacht,

bereiken ze een dorp omringd door mist.

De eerste sneeuwvlokken dwarrelen, het is winter...

12 mannen voeren hun missie uit,

omringd door kwade machten,

in de gaten gehouden door een woeste man.

De eerste bloemen komen uit, het is lente...

12 mannen bereiken het huis op de heuvel.

Het reusachtige kasteel doemt op,

waar de Man met de Bijl op hen wacht.

De eerste zonnestralen breken door, het is zomer...

12 mannen worden op gruwelijke wijze vermoord.

Hun zielen opgesloten in de catacomben onder het gebouw,

verbannen naar mysterieuze schilderijen.

Vuurwerk luidt het nieuwe jaar in, het is nu...

5 kinderen horen de hulpkreten van de 12 mannen.

Iedere maand nieuwe aanwijzingen,

hopend de 12 mannen voor het einde van het jaar te redden.

De QR-codes

Aan het einde van ieder vijfde hoofdstuk vind je een QR-code (Quick Response code). Dit is een soort streepjescode die uit een aantal blokjes bestaat.

Als je deze met een smartphone scant, kom je op een webpagina terecht waar je nog meer info over de hoofdstukken kunt lezen. Lees onder andere meer over de personages, locaties of over de schrijver.

Op deze pagina's kun je ook meepraten over de dingen die je hebt gelezen en je voortgang in het boek delen met vrienden via Google+, Facebook of Twitter.

Hoe moet je een code scannen?

1. Open de QR-reader app op je smartphone (of download deze).
2. Scan de QR-code op de bladzijde in dit boek.
3. Op je smartphone wordt de site geopend met de extra informatie.

Heb je geen smartphone?

Onder iedere QR-code staat ook een rijtje van vijf cijfers. Als je op de computer naar www.debiebbende.nl/qr gaat, kun je deze code invullen en bereik je alsnog de pagina met de extra informatie.

Inhoudsopgave:

1	Een verrassend museumbezoek	13
2	Het proberen waard	21
3	De tijd staat stil	26
4	De indringer	36
5	George Hill	47
6	Het Rad van de Tijd	58
7	Georges razernij	67
8	De Olijfboom	82
9	Een scheur in de tijd	91
10	De stadsmuur	103
11	De raadselachtige Levièra	117
12	De herberg	131
13	Kasteel Hemelbrug	144
14	De geur van vis en verraad	154
15	Harbrecht Bovenkamp	163
16	Ontsnapt	175
17	Antwoorden	186
18	Grafplundering	199
19	De Schaduwspiegel	211
20	De brandstapel	223
21	Gevaarlijke druipstenen	236
22	Het schip in de diepte	241
23	De laatste grot	252
24	Een veilige haven	259
25	Een bezorgde moeder	270
26	Kwade Machten	277
27	Verkleedpartij	286

28	Bo	294
29	Het geheim van de put	301
30	De spiegelhal	309
31	De Kristalmist	321
32	De Tijdwachter	332
33	De Vuurbloem	343

Lief dagboek.

Wat ben ik blij dat ik jou heb. Jij bent de enige buiten de Bieb-bende aan wie ik alles kan vertellen. De afgelopen twee maanden hebben we een heleboel beleefd als clubje. In januari begon het als een spannend avontuur. We spraken af bij de heuvel in het noordoosten van Zuidbaai (je weet wel: die heuvel waar dat gruwelijke huisje bovenop stond). Luca wilde het huisje van dichtbij gaan bekijken, omdat zij geloofde dat er meer aan de hand was met de legende rondom de Hemelrijders. In die legende werd namelijk verteld dat mensen die te dicht bij het huisje kwamen, plotseling voor het enorme kasteel van de Man met de Bijl stonden. We zagen inderdaad het kasteel, waar Luca naar binnen werd getrokken. Ik was doodsbang dat we haar kwijt zouden raken. Maar gelukkig liep het goed af.

In de dagen daarna gebeurden er vreemde dingen. Ik kreeg een aantal keren bezoek van de geesten van de Hemelrijders. Ze gaven ons aanwijzingen die we moesten volgen. Niet veel later werd het huisje op de heuvel afgebroken en kwam er een gloednieuwe bibliotheek voor in de plaats. Dat bracht ons op het idee om ons clubje De Bieb-bende te noemen. Jammer genoeg wordt dit nieuwe gebouw beheerd door een chagrijnige bibliothecaresse: Angélique van Voort. Ze doet er alles aan om ons uit de buurt te houden van de heuvel en de bieb. Toch komen we telkens terug. Ook die eerste keer. We volgden de aanwijzingen en gebruikten de Zonnesleutel (die we uit de grafkelder van de kerk hadden gestolen) om een mysterieuze hal te openen die diep onder in de heuvel verborgen lag. Dat vond ik best eng, want we moesten door gangen lopen waar het krioelde van de spinnen en andere vieze beesten. Uiteindelijk vonden we het schilderij van Rodewald Kortland, de eerste Hemelrijder die heel lang geleden op 23 januari is vermoord.

Om hem te redden moesten we tegen een enorme spin vechten. Luca had gelukkig het lef om dat te doen. Dankzij haar wonnen we en was de Hemelrijder vrij.

Maar in februari begon de ellende opnieuw. We waren net rustig bezig met het bouwen van een praalwagen voor de carnavalsparade, toen er opeens aanwijzingen opdoken dat ook de tweede Hemelrijder om hulp schreeuwde. Het bleek dat we iedere maand een Hemelrijder moeten gaan redden, altijd op de drieëntwintigste. Dus we gingen weer aan de slag en zochten naar aanwijzingen om te achterhalen wie de tweede Hemelrijder was.

Roy nam steeds meer afstand van ons. Hij gedroeg zich vreemd en ging meer met de Stoere Skateboarders om, een clubje jongens van school. Juist nu we hem zo nodig hadden, want ook Melanie had een probleem: ze was haar gave om in de toekomst te kijken kwijt. Daardoor moesten we echt onze ogen openhouden.

Tijdens een kanotocht kregen we hulp van een geheimzinnige Indiase man. En wat bleek? Dat was dus de tweede Hemelrijder: Silvanus Dafel. En nog iets belangrijks: we hadden plotseling allemaal dezelfde droom, met vreemde vlaggetjes erin. We besloten zonder Roy op zoek te gaan naar de geschiedenis van deze Indiase man.

Terwijl we met onze praalwagen in de grote carnavalsparade meereeden, verscheen plotseling de Man met de Bijl. Ik ben nog nooit zo bang geweest. Kort daarna duwde Roy Luca van de top van de heuvel de struiken in. Dat was echt een tegenslag voor ons clubje.

Toen we alle aanwijzingen van de Hemelrijder bij elkaar hadden, konden we eindelijk, op 23 februari, de Hemelrijder Silvanus gaan bevrijden uit zijn schilderij. Hij zat gevangen in een groot ondergronds doolhof. Onderweg kwamen we de tweeling Hannah en Laura tegen. Zij deden de hele maand al raar. Later bleek dat dat kwam door de vreem-

de amuletten die ze van Angelique hadden gekregen. Hierdoor deden ze precies wat de bibliothecaresse wilde. Ze hadden onder andere een paar belangrijke boeken over de Hemelrijders en het verleden van Zuidbaai van ons gestolen. Deze staan nu nog steeds in de bibliotheek.

Na het redden van Silvanus gingen we weer terug naar de bibliotheek. Melanie had intussen haar voorspellende gave weer terug. Zij zag in een visioen hoe Roy de bibliotheek in brand wilde steken. We waren gelukkig op tijd om dat te verhinderen. En weet je, dagboek, ook hij deed raar omdat hij een behekst sieraad droeg.

Gelukkig kwam uiteindelijk alles weer goed. Maar ik weet niet of het gevaar daarmee voorbij is. Ik ben bang, heel erg bang. Ik hoop dat het nog goed zal komen. Morgen gaan we naar het Museum van de Oude Kunsten. Daar heb ik wel zin in! Ik ga nu stoppen, want ik moet slapen. Ik hoor mijn moeder al op de trap.

Tot snel, lief dagboek van me.

Groetjes,

Valerie.

OP SECRET

Een verrassend museumbezoek

- Donderdag, 1 maart -

Schaduwten kropen als sluwe monsters over het dashboard toen ze tientallen straatlampen passeerden. Valerie volgde een paar regendruppels met haar ogen en tikte met haar vingers tegen het zijraam van de auto.

‘Laat dat,’ snauwde haar moeder. ‘Zo maak je vlekken op de ruit.’

‘Sorry.’ Ze zakte onderuit in haar stoel en trok haar gordel iets losser.

‘Is het nog ver, mevrouw van Hoven?’ vroeg Melanie.

Het gezicht van Valeries moeder veranderde op slag. Haar mondhoeken krulden omhoog en haar ogen straalden toen ze via de achteruitkijkspiegel naar Melanie keek. ‘Wat ben jij toch altijd beleefd, Melanie.’ Ze controleerde haar horloge. ‘Het duurt nog ongeveer een kwartier, dan zijn we bij het museum.’

‘Hoe laat komt jouw tante ons weer ophalen?’ vroeg Luca aan Melanie.

‘Om half negen, als het museum sluit.’

Valerie draaide zich om in haar stoel en keek wat Sander aan

het doen was. Hij zat weggedoken achter een geschiedenisboek. Zijn bril was naar het puntje van zijn neus geschoven.

‘Is het interessant?’ vroeg ze.

Sander klapte het boek met een zucht dicht. Hij schoof zijn bril terug en tuurde naar buiten. ‘Oh, we zijn er al bijna.’ Daarna wendde hij zich tot Valerie. ‘Ik was nog een paar bladzijden aan het lezen over de Chinese keizers. Het schijnt dat er een aantal voorwerpen in het museum liggen die bij het beroemde Terracottaleger horen.’

Luca pakte het boek van zijn schoot en schoof het onder haar kont. ‘Zo,’ zei ze. ‘Voorlopig heb je wel even genoeg gelezen. Je bent al de hele rit bezig met je boek.’

Sander wierp haar een verontwaardigde blik toe. ‘Ik wil goed voorbereid zijn.’

‘Ik vind het al erg genoeg dat we hier in onze vrije tijd naartoe moeten,’ zei Roy verveeld. ‘Ik bedoel, we hadden het toch ook onder schooltijd kunnen doen?’

‘Dit hoort bij de cultuuroopdracht,’ zei Melanie. ‘Dus nee, dit moeten we echt in onze eigen tijd doen. Bovendien zijn we niet de enigen; iedereen van groep zes en hoger is er vanavond.’

Vijf minuten later stopte de auto in de stromende regen voor het enorme museum dat een paar kilometer buiten Zuidbaai lag. Donkere wolken hingen boven het gebouw en het zag ernaar uit dat het de rest van de avond zou blijven regenen. Het museum lag weliswaar langs een drukke hoofdweg, maar bevond zich toch ver weg van de bewoonde wereld en zover het oog reikte zag je alleen maar bos.

‘Wisten jullie dat dit museum vroeger een gevangenis is geweest?’ vroeg Sander, terwijl ze uitstapten en met hun jassen

over hun hoofden getrokken over de natte stoep naar het gebouw renden.

Valerie bleef even staan en keek naar haar moeder, die in de auto was blijven zitten. 'Negen uur ben ik thuis, mam!' riep ze.

Haar moeder schoof het raampje een paar centimeter omhoog en riep: 'Geen minuut later, jongedame.' Daarna startte ze de auto en vertrok.

Roy liep als eerste de trap op en trok de ijzeren toegangsdeur open, het enige onderdeel van het museum dat nog aan de oude gevangenis deed herinneren. Binnen was namelijk alles afgebroken, opnieuw opgebouwd en verdeeld in grote aparte ruimtes, waar de verschillende pronkstukken werden tentoongesteld.

Valerie schudde het water van haar jas en liep als laatste het gebouw binnen. Ze inspecteerde de ruime, hol klinkende hal waar ze nu met z'n allen in stonden. Recht tegenover de ingang bevond zich een lange balie, afgeschermd door een glazen wand die tot het plafond reikte. Er zaten drie medewerkers achter om de tickets af te handelen.

De kinderen liepen naar de middelste medewerkster en wachtten op hun beurt.

'Ik wil ook graag de Egyptische afdeling zien,' zei Sander. 'Het Instituut voor Egyptische Kunsten heeft het museum vorig jaar een sarcofaag geschonken. Je kunt er nog duidelijk de resten van een mummie in zien.'

'Cool,' zei Roy. 'Op de wc liggen vast en zeker wc-rollen. Als we jou daarin wikkelen en in de kist leggen, lijkt je net een echte mummie.'

Sander gaf hem een duw en Roy dook lachend weg.

'We moeten ook een verslag over het bezoek schrijven,' zei

Melanie, terwijl ze de jongens negeerde, 'dus ik hoop dat het interessant genoeg is.'

Valerie had er helemaal niet meer aan gedacht dat Pietersma graag een verslag wilde van het museumbezoek.

'We zijn met z'n vijven,' zei Luca, die nu vooraan stond, vlak voor de glazen wand.

De medewerkster printte vijf kaartjes uit en gaf ze aan Luca. 'Lees de huisregels aan de achterkant van jullie tickets,' voegde ze eraan toe.

Valerie pakte haar kaartje en draaide het om. Tussen de vijftien huisregels stond onder andere de standaard dingen: niets aanraken, geen rommel achterlaten, niet bellen.

Toen ze opkeek om de rest van het clubje van de regels op de hoogte te brengen, merkte ze dat die al waren doorgelopen. Ze stonden vlakbij een rode, metalen deur die naar de eerste zaal leidde.

'Daar heb je Joost met zijn vrienden,' zei Luca. 'Eens kijken hoe lang het duurt voordat zij eruit worden gegooid.'

Valerie liep snel naar haar vrienden toe en samen gingen ze de grote zaal binnen, waar in lage vitrines een aantal Chinese kunstvoorwerpen op sokkels lagen uitgesteld. Sander en Roy liepen naar een groot terracotta standbeeld. De ruimte was in Chinese sferen gebracht, met Chinese tekens op de zuilen en mooie exotische planten eromheen. Op de wanden was een vreemd uitzierend gebouw geschilderd. Het zag eruit als een toren, die uit steeds kleiner wordende verdiepingen bestond. Elke verdieping had een eigen dak.

'Wat is dat daar voor iets?' vroeg Valerie aan Sander terwijl ze naar de muurschildering wees.

‘Een pagode,’ legde Sander uit. ‘Je ziet ze heel veel in China, Thailand en Japan. Mooi hè?’

Valerie liep langs een lage, glazen vitrine en bekeek de speerpunten die hier netjes naast elkaar lagen. Blijkbaar hoorden ze bij het terracottaleger, want ze las op een klein bordje dat deze punten onderdeel van hun strijdwapens waren.

Roy en Luca stonden bij een vitrine met een aantal gekke hoofden, gemaakt van klei. Ze leken helemaal niet op mensenhoofden, maar op woeste beesten met grote ogen en grote monden.

Valerie liep verder naar het standbeeld waar Sander nu ook stond, en bekeek het van onder tot boven. De gezichtsuitdrukking was zo echt, dat het bijna leek alsof ze een levend persoon met terracotta hadden overgoten. Zijn wenkbrauwen vormden een duidelijke v. Ze kreeg er de kriebels van en besloot verder te lopen.

‘Ik heb het wel gezien hier,’ zei ze tegen Melanie. Haar vriendin bestudeerde een porseleinen kat, die de hele tijd met één van haar pootjes zwaaide. Ze maakte aantekeningen in het notitieboekje dat ze had meegebracht.

‘Deze kat schijnt van een keizer geweest te zijn,’ zei Melanie. ‘Wonderbaarlijk dat zoiets na al die tijd nog zo goed bewaard is gebleven.’

‘Ik vind het er allemaal eng uitzien,’ zei Valerie. ‘Heb je dat terracottabeeld al gezien?’

Ze wees naar het beeld. Op het moment dat Melanie zich omdraaide, klonk er een zware donderslag buiten. Valerie maakte een sprongetje en klemde zich aan Melanie vast.

‘Het is maar onweer,’ zei Melanie geruststellend. ‘Niks om

bang voor te zijn. Zullen we verder lopen? Ik heb hier genoeg foto's gemaakt.'

Verderop hoorden ze Joost keihard schreeuwen. Even later rende hij met een houten stok door de Chinese hal. Twee mannen van de beveiliging renden met van woede vertrokken gezichten achter hem aan.

'Ik wist het,' zei Luca geamuseerd.

Joost rende naar de uitgang, maar hij struikelde over de drempel en viel languit op de zwarte tegelvloer. De stok rolde uit zijn handen. De twee mannen trokken Joost wild overeind en namen hem mee naar een andere kamer. Zijn vrienden verlieten intussen snel het museum.

De Bieb-bende liep via een korte gang naar de volgende zaal, waar een paar houten stoelen op een verhoging stonden.

'Niet interessant,' zei Luca en ze liep in een boog om alles heen.

Sander maakte snel foto's en volgde haar naar de Egyptische zaal. Hier stonden allemaal indrukwekkende voorwerpen, waaronder de sarcofaag waar Sander het eerder over had.

Valerie bleef dicht in de buurt van Melanie en staarde naar een aantal vreemde stokjes die in een vitrine lagen. Ze wilde liever nergens te dichtbij komen, bang dat er plotseling iets tot leven zou komen.

'Gemummificeerde vingers,' zei Roy. 'Gaaf, ik wist niet dat ze hier zoiets hadden.'

Valerie schreef een paar dingen over van het bordje bij de vingers en walgde intussen van de tekst. 'Jakkas,' zei ze. 'Het is gewoon rottend vlees.'

'Jongens!' riep Luca opgewonden.

Ze stond voor een gang die naar een gesloten deur leidde.

‘Wat is er?’ vroeg Roy.

‘Kijk eens op het bordje dat hier hangt.’ Luca wees naar een vierkant bord met tekst erop, vlak naast de gang.

Valerie kwam snel dichterbij. Haar blik viel meteen op een woord dat ze liever niet had gezien.

‘Schilderijen van de Hemelrijders?’ vroeg Sander verbaasd. ‘Hoe komen die nou hier?’

‘Iemand moet ze uit de hal in de heuvel hebben gehaald,’ zei Melanie. ‘Dat kan alleen maar Angelique geweest zijn.’

‘Zullen we een kijkje gaan nemen?’ vroeg Roy.

Luca knikte.

Ze betraden de smalle gang, waar aan weerskanten gekleurde stoffen doeken hingen, versierd met symbolen uit de oudheid. Valerie herkende het oude wapen van Zuidbaai en een vage afbeelding die haar deed denken aan het kasteel op de heuvel.

Terwijl iedereen zich naar de metalen deur aan de andere kant begaf, bleef Sander achter om de symbolen van dichtbij te bekijken. Met zijn mobieltje maakte hij overal foto's van.

Verderop stond Luca mopperend aan de deur te trekken.

‘Wat is er?’ vroeg Valerie, terwijl ze om zich heen keek. Was de gang nou smaller geworden of verbeelde ze zich dat alleen maar? Verdikkeme, de muren leken op haar af te komen.

‘De deur is dicht en ik krijg de klink niet omlaag,’ zei Luca.

Melanie nam haar plek in en duwde zo hard ze kon. Tevergeefs.

‘Laat mij maar,’ zei Roy. Hij hield zijn hand een paar centimeter boven de klink, waarna hij met enorme kracht een neer-

waartse beweging maakte. 'Au!' riep hij uit en blies in zijn hand om de pijn te verzachten. 'Die klink lijkt wel van lood en hij is echt niet omlaag te duwen.'

'Dit kan toch niet, jongens,' zei Luca. 'Iedereen mag hier naar binnen. Er staat toch niet voor niets een bordje?'

Melanie wreef met een hand over het metaal, alsof ze naar iets op zoek was. 'Ik voel ze ademen,' zei ze.

'Wie?' vroeg Roy.

'De Hemelrijders.'

Valerie voelde het angstzweet op haar voorhoofd staan. Waarom was de ontmoeting met een Hemelrijder telkens zo eng? Hij kon toch ook gewoon verschijnen en zeggen wat hij nodig had?

'Ik hoorde een klik,' zei Roy. 'Ga eens aan de kant.'

Melanie deed een stap achteruit en Roy gaf nog een keer een flinke duw tegen de klink. Deze gaf nu heel soepel mee en de deur vloog open. Met een metaalachtig gekreun kwam hij tot stilstand, net voordat hij tegen de fluweelrode muur zou botsen.

'Zo, nu kunnen we verder,' zei Roy.

Het proberen waard

Argwanend zette Valerie een stap over de drempel en gluurde de zeshoekige kamer in. Aan vijf zijdes hingen schilderijen van de Hemelrijders. Hun gruwelijke moorden waren duidelijk afgebeeld. Recht vooruit hing een doek met een woeste man erop, die schreeuwend van de pijn boven een brandstapel hing. Te zien aan de omgeving was dit dicht in de buurt van de heuvel gebeurd, op een groot weiland. Zwarte rookpluimen hingen aan de bovenkant, alsof ze ieder moment uit het doek konden zweven. Vlak naast het schilderij was een smal raam, met tralies ervoor.

‘Vreemd om de schilderijen hier te zien hangen,’ zei Luca. ‘Het is net alsof ze hier helemaal niet thuishoren.’

‘Ze horen hier ook niet,’ zei Sander.

Het clubje liep naar het midden van de kamer. De andere schilderijen leken vager dan dat met de brandstapel, alsof de verf er langzaam werd uitgezogen. De gezichten van de mannen waren onherkenbaar.

‘Hun zielen zitten er nog in gevangen,’ zei Valerie. Ze liep tot aan het hek dat voor het schilderij met de woeste man stond. Die arme man. Wat een pijn moet hij hebben gehad. Hij is vast ook ontzettend bang geweest om op deze afschuwelijke manier

te sterven.

‘Allemaal dankzij de Man met de Bijl,’ zei Luca. ‘Hoe heeft hij dat toch voor elkaar gekregen?’

‘Vergeet niet dat het allemaal op een legende is gebaseerd,’ zei Sander. ‘Legendes zijn verhalen met een kern van waarheid erin; niet alles is waar. Vaak verzinnen mensen er dingen bij om het spannender te maken.’

‘De legende klopt anders tot nu toe helemaal. En als we niet oppassen, maken wij er straks ook deel van uit.’

Valerie huiverde bij die gedachte. Ze wilde absoluut niet dat haar ziel in zo’n schilderij gevangen zou worden gehouden. Geen kant op kunnen, behalve wanneer de Man met de Bijl even niet keek. Dan kon je de heuvel wel verlaten, maar alleen om aanwijzingen te geven en dan moest je maar hopen dat die ook werden begrepen. Anders kon je het wel vergeten en moest je eeuwenlang op dezelfde plek rondzwerven. Niet meer in staat je eigen dingen te doen, vrezend voor wat de Man met de Bijl nog meer van plan was.

Melanie en Sander maakten van ieder schilderij foto’s. In het bijzonder van de Hemelrijder op de brandstapel, omdat die het duidelijkst was.

‘*Harbrecht Bovenkamp*,’ las Valerie voor. De naam van de Hemelrijder stond aan de onderkant op de vuurrode lijst gegraveerd, met gouden letters.

‘Dat wordt een mooi verhaal voor Pietersma,’ zei Roy.

Valerie zag tranen in de ooghoeken van Harbrecht. Hij had pijn, verdriet. Dat wist ze zeker.

Plotseling kreeg ze een idee. Ze deed een stapje naar voren en leunde met haar bovenlijf zo ver ze kon over het hek. Met

haar hand probeerde ze het doek aan te raken.

‘Wat doe je?’ riep Luca ontzet. ‘Dat mag niet!’

‘Heel even maar. Misschien kan ik hem wakker maken, zodat we hem nu al kunnen redden.’ Vanuit haar ooghoeken zag ze dat Luca op haar af kwam lopen. Ze rekte zich zo ver mogelijk uit en raakte snel het doek aan met haar vinger. Er gebeurde niets. Teleurgesteld trok ze haar hand terug en haalde haar schouders op. ‘Het was te proberen,’ voegde ze eraan toe. ‘Denk je dat...’ Ze werd onderbroken door een oorverdovend alarm. De deur viel dicht en het licht ging uit. Alleen via het raam scheen nog wat licht van buiten de ruimte in.

‘Dit is slecht,’ zei Sander. ‘We mochten niks aanraken.’

‘Sorry,’ zei Valerie beduusd, nauwelijks hoorbaar door het lawaai van het alarm.

Buiten klonk er opeens een gruwelijke donderslag, waardoor het gebouw op zijn grondvesten schudde. Het regende nu nog harder. De druppels sloegen woest tegen het raam.

Na een tijdje verdween het oorverdovende gesnerp van het alarm langzaam naar de achtergrond, waardoor de kinderen elkaar weer konden verstaan.

‘Wat er ook gebeurt,’ zei Roy, ‘we moeten rustig blijven. Laat vooral niet merken dat wij dit hebben veroorzaakt.’

Er klopte iemand vanaf de andere kant op de deur.

‘Is er iemand hierbinnen?’ vroeg een diepe mannenstem.

‘We zijn hier met z’n vijven,’ antwoordde Luca. ‘Het alarm ging opeens af en de deur viel achter ons dicht.’

‘Er is voorlopig genoeg zuurstof in deze kamer. We doen ons best jullie zo snel mogelijk hieruit te halen. Maar het kan even duren.’

Valerie rende naar het enige raam in de kamer. In paniek trok ze aan de ijzeren tralies en probeerde ze te verbuigen. Maar er was geen beweging in te krijgen.

‘Help me, we moeten een uitgang vinden!’ riep ze naar haar vrienden. ‘We moeten hier weg!’

‘Dat raam krijg je niet open,’ zei Roy. ‘Ze komen ons zo bevrijden. Tot die tijd moeten we rustig blijven.’

Sander liep een rondje langs de schilderijen en keek naar het plafond. ‘Blijkbaar is hier alles luchtdicht afgesloten. Daarom was de deur ook dicht. Ik denk dat ze het hebben gedaan om de schilderijen te beschermen.’

Valerie kreeg een brandend gevoel in haar keel. De lucht werd uit haar longen geperst, waardoor ze niet meer kon praten. Ze hapte naar adem en probeerde niet flauw te vallen.

Snel greep ze haar puffer en inhaleerde een paar keer diep.

‘Gaat het, Val?’ vroeg Melanie bezorgd.

Valerie knikte en probeerde iets te kalmeren. Daar kreeg ze echter geen tijd voor. De kamer begon te schudden en te beven. De schilderijen leken los te komen van de muren.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg ze met piepende stem, terwijl ze zich aan Melanie vastklampte. ‘Wie doet dit?’ Doordat de ruimte zo schimmig verlicht was, kon ze nauwelijks iets zien. Het leek alsof de schilderijen een gouden gloed uitstraalden. Ze greep met een hand naar haar keel en masseerde die, terwijl ze nog een keer een teug van de puffer nam.

‘We moeten bij elkaar blijven!’ riep Roy. ‘Hou elkaars handen vast.’

Melanie trok Valerie mee naar het midden van de kamer. Ze gingen in een cirkel staan en paktten elkaars hand vast.

‘Sluit je ogen en wacht tot het voorbij is,’ zei Sander.

De schilderijen zweefden door de lucht. Valerie kneep haar ogen half dicht en gluurde stiekem door de spleetjes om de schilderijen in de gaten te houden. De enorme doeken cirkelden hoog boven hun hoofden, waarbij ze de hele tijd evenveel afstand van elkaar hielden.

Een minuut later daalden ze en kwamen ze langzaam tot stilstand, vlak boven de hoofden van het clubje.

‘Niet kijken,’ waarschuwde Luca.

Valerie kneep haar ogen helemaal dicht en ademde diep in om te kalmeren.

‘Jullie zijn goed op weg,’ zei een zware mannenstem opeens vanuit het niets. ‘Maar de weg is nog lang en vol gevaren. Vergeet niet achterom te kijken, want het begin is het belangrijkste van alles. Hij heeft een plan en wil jullie daarin betrekken. Pas goed op voor het gevaar dat voor jullie ligt, moedige kinderen. Vind het Rad en draai vijfmaal om terug te keren naar de oorsprong. De Tijdwachter wacht op jullie.’

Valerie opende haar ogen en zag iets wat ze totaal niet had verwacht. Ze liet abrupt de handen van Melanie en Sander los en dook voorover.

De tijd staat stil

De schilderijen hingen horizontaal, vlak boven Valeries hoofd, waardoor het leek alsof de Hemelrijders ieder moment uit hun doeken konden vallen. Hun handen waren gestrekt en probeerden Valerie te grijpen. Zelfs toen ze ineengedoken op de grond zat, had ze het gevoel alsof ze naar binnen werd getrokken in de wereld van de schilderijen. Gebeurde dit echt? Kon ze dan nergens naartoe vluchten om aan dit duistere tafereel te ontsnappen?

Voorzichtig gluurde ze tussen haar vingers door omhoog. De Hemelrijder Harbrecht knipperde met zijn ogen.

‘Blijf hier bij ons!’ riep Melanie terwijl ze Valerie aan de capuchon van haar jas overeind trok.

Valerie vocht tegen de pijn in haar longen. Ze spartelde met haar armen en greep haar vriendin vast. Het brandde verschrikkelijk in haar keel. Ze kon niets meer. Zelfs haar ogen gleden vanzelf dicht. Haar laatste beetje energie was verbruikt. Uiteindelijk gaf haar lichaam het op en viel ze flauw in Melanies armen.

Ze had kloppende hoofdpijn toen ze weer bij bewustzijn kwam. Even was ze in de war. Ze lag op een smalle, halfronde, bruine

bank met ernaast iets wat leek op een eettafel, in een ruimte die normaal niet voor bezoekers toegankelijk leek te zijn. Hier was het veel rommeliger en onafgewerkt. Ze kon zich deze kamer ook niet herinneren uit het museumbezoek.

Voorzichtig draaide ze haar hoofd naar links en zag de voeten van haar vrienden tegenover zich. Ze zaten op een versleten bank aan de andere kant van de tafel.

‘Valerie!’ riep Melanie, die als eerste zag dat ze haar ogen weer had geopend. Ze stond op en liep naar haar toe. ‘Hoe voel je je?’

Valerie probeerde te praten, maar haar keel brandde nog steeds. In plaats daarvan haalde ze daarom haar schouders op.

‘Je hebt ons laten schrikken,’ zei Roy. ‘We dachten heel even dat we je kwijt waren.’

Valerie lachte en zei moeizaam slikkend: ‘Ik... ik ging toch niet dood.’

Melanie hielp haar overeind. Toen ze eenmaal met haar rug tegen een stevig kussen op de bank zat, voelde ze de pijn minder worden. Het praten ging nu beter.

‘Ik kon nergens naartoe,’ zei ze. ‘Ik raakte in paniek en daardoor viel ik flauw.’

‘Je had een heftige astma-aanval,’ zei Sander.

‘Hebben jullie mijn ouders gebeld?’ Valerie hoopte van niet, want als haar moeder hiervan wist, moest ze de komende dagen thuisblijven om er zeker van te zijn dat ze weer helemaal de oude was.

‘Mijn tante komt er nu aan,’ zei Melanie. ‘Zij zal het begrijpen en niets doorvertellen. Het is misschien beter als je thuis even rustig op bed gaat liggen.’

Valerie tuurde door een vies raam met rotte kozijnen en tralies ervoor naar buiten. Het viel haar op dat dit vertrek slecht onderhouden was. Op de vloer zag ze overal vlekken, in de muren liepen grote barsten van onder naar boven en het rook er bedompt. Buiten regende het nog steeds.

‘Waar zijn we eigenlijk?’ vroeg ze.

‘In de kantine van het museum,’ zei Luca. ‘Toen ze ons eenmaal uit die kamer hadden bevrijd, brachten ze ons meteen hier naartoe.’

‘Gelukkig stelde er niemand vragen,’ zei Sander. ‘Ze gaven het alarmsysteem de schuld, omdat het de laatste tijd vaker vreemd doet in die kamer.’

Valerie hoestte. ‘Wat is er met de schilderijen gebeurd die boven ons hingen?’

‘Vlak voordat de bewaking de deur had geopend, zweefde ieder schilderij terug naar zijn oorspronkelijke plek. Het was een geluk bij een ongeluk, want daardoor had niemand iets in de gaten.’

Op de gang klonk getik op tegels, van pumps. Niet veel later ging de kantinedeur open en verscheen Jasmijn samen met iemand van de beveiliging in de deuropening.

Melanie liep naar hen toe en gaf haar tante een knuffel.

‘Gaat het weer met je, Valerie?’ vroeg Jasmijn bezorgd.

Valerie stond moeizaam op en liep nog een beetje onzeker naar haar toe. ‘Nu wel weer,’ zei ze. ‘Ik voelde me erg duizelig eerder en had een brandend gevoel in mijn keel. Als ik vanavond rustig aan doe, komt het vast allemaal weer goed.’

‘Zal ik jou dan als eerste thuis afzetten?’

‘Eh... graag,’ stamelde Valerie. ‘Bedankt.’

Melanie en Roy ondersteunden haar, terwijl ze samen met Jasmijn en de beveiliging naar de uitgang liepen. Halverwege, toen de muren veranderden in de grijstinten van het bezoekersgedeelte van het museum, kon ze weer op eigen kracht verder lopen.

‘Wat is er allemaal gebeurd?’ vroeg ze zich hardop af.

‘We hebben het er later nog wel over,’ zei Roy. Terwijl hij haar waarschuwend aankeek, knikte hij naar Jasmijn en de man van de beveiliging.

Maar Valerie wilde er nu over praten. Vorige maand had ze gezworen beter na te denken over de Hemelrijders, zodat ze voorbereid zou zijn als er iets gebeurde. Maar wat er nu allemaal gebeurde was iets waar ze nooit rekening mee had gehouden.

‘Ik had echt gedacht dat we hem nu al konden bevrijden,’ fluisterde ze. ‘Waarom moeten we eerst aanwijzingen krijgen?’

‘Aanwijzingen?’ Jasmijn draaide zich om naar Valerie.

‘Ja,’ zei Melanie vlug. ‘Ze had het over de astma-aanval. Ze vroeg zich af waarom ze het niet eerder had gemerkt.’

‘Arm meisje toch. Weet je zeker dat het allemaal weer gaat?’

Valerie knikte.

In de hal waar ze aan het begin van de avond de kaartjes hadden gekocht, stonden drie mannen in pak, met een strenge blik in hun ogen. Eentje daarvan liep naar het clubje toe en sprak Jasmijn aan.

‘Ze hebben gelukkig geen schade veroorzaakt aan de schilderijen,’ sprak hij op serieuze toon. ‘U mag ze mee naar huis nemen.’

Luca ging tussen Jasmijn en de man in staan. ‘Wij konden er niks aan doen,’ zei ze kwaad. ‘Valerie krijgt heus niet expres

zo'n aanval.'

'Kom, Luca.' Roy sleurde haar mee naar de uitgang.

De bewaker trok zijn wenkbrauwen op, maar zei verder niets.

Buiten ademde Valerie de frisse avondlucht in. De vochtigheid van de regen deed haar longen goed. Terwijl de regendruppels op haar hoofd en schouders vielen, zocht ze naar de auto.

'Hij staat op het parkeerterrein rechts,' zei Jasmijn.

Ze liepen de trap af, staken het parkeerterrein over en stapten in de auto van Jasmijn.

Valerie wilde op de achterbank bij de anderen gaan zitten, toen Jasmijn haar tegenhield. 'Ga jij maar voorin zitten. Daar heb je wat meer ruimte; dat is beter voor je.'

Melanie ging naast Luca, Roy en Sander zitten. Het paste maar net op de achterbank; Sander werd bijna platgedrukt tegen het portier.

Jasmijn startte de auto en reed van het terrein af. Valerie hield ondertussen het museum nauwlettend in de gaten. Misschien gebeurde er nog iets. Maar alles bleef zoals het hoorde te zijn.

'Wat hebben jullie allemaal bekeken?' vroeg Jasmijn, terwijl ze via de hoofdweg terug naar het centrum van Zuidbaai reed.

Sander begon meteen enthousiast te vertellen. 'We hebben een echte sarcofaag gezien en van die vingers. En op de Chinese afdeling hadden ze...'

'Ik vond die vingers maar niks,' onderbrak Valerie hem. 'Ze zagen er eng uit.'

'Vingers?' vroeg Jasmijn verbaasd.

'Gemummificeerde vingers,' antwoordde Roy. 'Ze hoorden bij een mummie. Waarschijnlijk een belangrijke.'

‘En hoe vonden jullie de schilderijen van de Hemelrijders?’

Valerie draaide haar hoofd naar links. Haar ogen werden groot. Had ze het goed gehoord?

‘Hoe weet u daarvan?’ vroeg Luca.

‘Het stond in de krant. Ze schijnen nogal bijzonder te zijn. Misschien ga ik er ook in het weekend naartoe. Onvoorstelbaar dat ze die hebben gevonden. Wie had nu verwacht dat er iets van die legende zou opduiken? Misschien is er dan toch iets van waar.’

‘Ze zijn van een onbekende schilder,’ zei Sander. ‘Ik vond het gaaf om ze eindelijk eens in het echt te zien. We hebben er al zoveel over gelezen.’

Valerie draaide haar hoofd. De regen droop als een waterval langs de ruit omlaag. Met één hand raakte ze het koude glas aan. Ze spreidde haar vingers. Gefascineerd keek ze hoe de druppels eromheen gleden, bijna alsof ze haar hand ontweken.

Verbaasd ging ze rechtop zitten. Ze verplaatste haar hand een klein stukje en merkte dat ook nu de druppels een andere kant op gingen. Steeds langzamer. Tot het water helemaal niet meer vloeiende, maar stilstond.

Geschrokken trok ze haar hand terug. Op de ruit was een duidelijke afdruk van haar hand te zien, alsof ze vingerverf had gebruikt op een blanco vel. Ze draaide zich om in de stoel. Haar vrienden op de achterbank staarden verbijsterd naar het raam. Een ogenblik had ze het idee dat dit een droom was. Iedereen was verstijfd. Niemand knipperde met zijn ogen, opende zijn mond of ademde zelfs maar. Zelfs de motor was gestopt.

Ze stonden stil.

‘Kan iemand alsjeblieft wat zeggen?’ vroeg ze voorzichtig.

Niemand antwoordde. Ze bleven allemaal doodstil zitten. Jasmijn hield het stuur stevig vast, maar draaide er niet aan. Haar blik was op de achteruitkijkspiegel gericht. Haar mond stond halfopen.

Valerie probeerde haar gordel los te maken, maar dat lukte niet. Voorzichtig leunde ze iets voorover en plaatste haar hand op de versnellingspook. Met haar linkeroor luisterde ze bij de mond van Jasmijn. Er kwam geen geluid uit en ze ademde ook niet.

‘Wat is dit?’ schreeuwde Valerie. Ze probeerde niet in paniek te raken, maar dat ging moeilijk als niemand van haar vrienden reageerde. Ze stond er helemaal alleen voor.

Roy hield met één hand de hoofdsteun van Valeries stoel vast en daardoor zag ze zijn felgroene horloge onder de mouw vandaan komen. Drie minuten voor acht gaf hij aan, terwijl de secondewijzer vlak voor de drie stond. Hij ging niet verder. Ze tikte met haar nagels op het glas, maar er gebeurde niks. De wijzers bleven stilstaan.

Buiten stond ook alles stil. Regendruppels hingen bevroren in de lucht, auto’s reden niet verder en de wind was gaan liggen. Wat was dit? Haar hart bonsde in haar keel. Ze trok keihard aan de hendel van het portier. Niks. Er kwam gewoon geen beweging in. Ze trapte en duwde om naar buiten te komen. Ze hield het geen seconde langer vol hierbinnen.

Maar alles zat muurvast. Ook het raampje kreeg ze niet omhoog gedraaid.

‘Verdomme, wat is hier aan de hand?’ Uit alle macht probeerde ze zich uit de stoel te bevrijden. Ze boog voorover en strekte haar armen zo ver mogelijk naar het stuur toe. Misschien

kon ze de sleutel omdraaien om de motor opnieuw te starten.

Plotseling voelde ze een trilling door haar lichaam gaan. De auto schudde heen en weer en de ramen trilden.

‘Is daar iemand?’ vroeg ze voorzichtig. ‘Harbrecht, ben jij dat? Ik wil weg uit deze auto! Kun jij me helpen?’

Ze hoorde iemand lachen. Een zwaar geluid, waardoor de auto weer bewoog.

Vlak bij haar linkeroor voelde ze een ijsskoude luchtstroom. Vliegensvlug trok ze haar hoofd weg en boog voorover, waardoor ze bijna tegen het dashboard knalde. Met haar handen voor zich uitgestrekt, probeerde ze zichzelf tegen het onzichtbare wezen te beschermen.

‘Binnenkort,’ fluisterde iemand in haar oor. ‘Jullie kunnen er niet tegen vechten, jullie lot is al bezegeld.’

Bij ieder woord voelde ze een pijnlijke steek in haar hoofd. Ze duwde haar handen stevig tegen haar oren en probeerde de stem te negeren. Dit was geen Hemelrijder. Die zou nooit op deze manier met haar praten of haar pijn doen.

Plotseling startte de motor weer. Ze hoorde hoe Jasmijn achter het stuur bewoog. Toch durfde ze niet meteen naar haar te kijken.

‘Hé Sander, zullen we straks je foto’s bekijken?’ vroeg Roy. ‘Waarom heb je er eigenlijk geen van de schilderijen gemaakt?’

‘Ik heb genoeg andere foto’s,’ antwoordde Sander.

Valerie rechte voorzichtig haar rug en probeerde zich weer te concentreren. Iedereen om haar heen deed normaal, alsof er niets was gebeurd. Ze reden langs de supermarkt van Zuidbaai, met aan de andere kant het park.

‘Heb je weer last van je ademhaling?’ vroeg Jasmijn. ‘Moet ik

even stoppen?’

‘Het gaat wel,’ zei Valerie. ‘Ik voelde me een beetje misselijk.’

Ze keek naar haar vrienden, in de hoop dat zij haar duidelijk konden maken wat er was gebeurd. Roy en Sander leken niets gemerkt te hebben, want ze waren druk in gesprek over het museumbezoek. Ook aan Luca en Melanie was niets vreemds te ontdekken.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Melanie aan haar. ‘Moeten we echt niet even stoppen? Je bent hartstikke wit!’

Ze boog naar voren en bekeek Valerie van dichtbij.

‘Nee, het gaat echt wel,’ zei Valerie. ‘Ik had alleen het gevoel alsof de tijd een ogenblik stilstond. Jullie leken allemaal bevroren.’

Luca’s ogen werden groot. ‘Doe niet zo gek,’ zei ze en toen Jasmijn haar hoofd weg had gedraaid, legde ze snel een vinger op haar lippen.

‘Klinkt bekend,’ zei Melanie alleen.

‘Waar hebben jullie het toch over?’ vroeg Jasmijn. ‘Het lijkt wel het verhaal van het Rad van de Tijd.’

‘Hè?’ vroeg Sander nieuwsgierig. Hij kapte abrupt zijn gesprek met Roy af en duwde Melanie aan de kant. Hij leunde naar voren, zodat hij beter naar Jasmijn kon luisteren.

‘Hebben jullie daar nog nooit van gehoord? Dat verbaast me. Het Rad van de Tijd is een voorwerp. Het hoort bij de Tijdwachter. Volgens de legende zou het in staat zijn de tijd te beïnvloeden. Terugdraaien, stopzetten of vooruit spoelen. Geen idee waar het verhaal vandaan komt, maar de oorsprong moet hier in Zuidbaai liggen.’

‘Echt?’ vroeg Sander. ‘Ik heb er nog nooit van gehoord.’

‘Ik wel,’ zei Melanie. ‘In januari zag ik een boek in onze bibliotheek voorbij komen met een plaatje van het Rad.’

‘Oké, genoeg jongens,’ zei Luca. ‘Denken jullie dat Jasmijn dit allemaal wil horen?’

Ze begonnen over iets anders, terwijl Valerie naar buiten staarde. Zou het Rad van de Tijd echt bestaan? Dit was niet zomaar een verhaal, er was echt iemand met de tijd aan het knoeien.

Jasmijn stopte de auto bij Valerie thuis, pal voor de deur.

Melanie deed haar raampje omlaag. ‘We hebben het er morgen nog wel over!’ riep ze Valerie achterna. ‘Doei!’

Valerie slingerde haar tas over haar schouder en liep naar de voordeur. Ondertussen zwaaide ze naar haar vrienden en Jasmijn.

Hopelijk merkt mam niet dat ik een aanval heb gehad.

Met een trillende hand stak ze de sleutel in het slot en draaide hem om.

‘Mam? Pap? Ik ben weer thuis.’